

maalets Toner, at han ikke kan høre, at det er urigtigt, naar det i § 5 hedder: „Fra denne Lovs Offentliggjørelse tør ingen Lærere mere ansættes fast ved Metropolitan-skolen;“ der burde staae: „maa ikke ansættes;“ jeg troer ikke, at Nogen, om man fandt paa at ansætte ham, vilde høre tilbage for at lade sig ansætte. Det er bundthjst, det er en Oversættelse af det thidske „darf,“ og naar noget Saadant kan begaaes af en i saa høi Grad begavet og ellers imod det danske Sprog i det Hele saa velvillig Mand — jeg mener velvillig med Hensyn til Brugen af det — saa finder jeg, det er Evnen, Dret, det storker paa, og han bør albrig tale med Myndighed, naar der er Spørgsmaal om at holde Modersmaalets Toner ublandede af thjst Mislyd. Med disse Bemærkninger skal jeg paa det Varmeste anbefale dette Lovforslag, og at vi aldeles ikke lade os skræmme af nogen klassist Banstraaale, men trostlig stemme for dets Dvergang til videre Behandling.

Formanden: Jeg skal tillade mig at bringe i Erindring, at det er første Behandling af Lovforslaget, vi beskæftige os med, og idet det vel ikke kan undgaaes, at man under denne Behandling kan komme ind paa Enkeltheder, maa jeg dog ansee det hensigtsmæssigt, at man til en senere Behandling opsætter Enkeltheder som den, at gennemgaae hele Sprogbrugen i Lovforslaget.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg maa være den ærede sidste Taler Tal sthyldig, fordi han ved at fremhæve et andet Forslag bragte mig i Erindring en Bemærkning, jeg har at gjøre. Der er nemlig foreslaaet, at vi skulle overlade det lærde Skolevæsen til Kommunen, og at den saa skulde besørge det. Ja, men naar en Kommune gjorde en Udgift til det lærde Skolevæsen, saa vilde de ærede Herrer sige, at den manglede Lovhjemmel til at gjøre en saadan Udgift, selv om den stod paa Finantsloven. — Jeg kunde forresten ligeoverfor den ærede sidste Taler egentlig fristes til at bruge ligesaa stærke Udtryk, som han har brugt; han har igaar talt om Skoleplanen som en „Skamplet,“ og idag brugte han Udtrykket: „den berhyggede Skoleplan.“ Jeg kunde

godt vende de samme Vaaben mod den ærede Rigsdagsmand, og hvis han ofte gaaer frem paa samme Maade, saa kan jeg heller ikke modstaae Fristelsen; — men idag skal jeg modstaae den og overvinde mig selv. Derimod maa jeg gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, hvor ubesindigt han taler, hvor ilde overveiet han dog kan komme med sine Ord. Han siger: Naar vi blot høre de bestaaende offentlige lærde Skoler, saa maae vi gjerne lade denne berhyggede Skoleplan blive staaende. Nu vil jeg bede Enhver betænke, hvor ubesindigt og ilde overveiet den ærede Rigsdagsmand taler; thi denne Skoleplan maatte da alle de private Skoler rette sig efter (Kofod: Nei!) — og derfor siger jeg, at det er et Exempel paa, hvorledes den ærede Rigsdagsmand kan tale uden at overveie sine Ord. Uagtet den ærede Rigsdagsmand har brugt Udtryk som „Skamplet“ osv. om Skoleplanen, saa har han dog tænkt saa lidt over den hele Sag, at han kan lade denne Plan vedblive at bestaae ved alle de private Skoler, naar blot de offentlige hæves, — saaledes som Forholdet nu er, maatte de private Skoler rette sig efter den. (Kofod: Nei, det vilde vi først forebygge!)

Formanden: Jeg maa anmode det ærede Medlem om ikke at afbryde Ministeren i hans Foredrag.

Tfcherning: Hvad Sproget i Loven angaaer, saa er den i det Væsentlige blot en Kopi; jeg har affirevet den efter Love om tidligere Nedlæggelse af Skoler, jeg kan ikke sige, om jeg i alle Udtryk har fulgt dem, men i det Væsentlige er det dog Tilfældet. Smidlertid skal jeg ikke videre indlade mig derpaa; jeg troer nok, man har forstaaet baade Forslaget og især Grundtanken deri, og det er ved første Behandling det Væsentligste. Der er meget ofte nævnt som en Omstændighed, der skulde holde os tilbage fra Nedlæggelsen af Metropolitan-skolen, at der siden 1840 var nedlagt, jeg troer det var 10 Skoler, men i alt Fald en heel Deel. Naar man anfører dette, skulde man troe, at man havde berøvet det lærde Skolevæsen de Midler, som indkom ved Nedlæggelsen af disse Skoler, men det er netop det Mod-